

— Е? — зина Монката.

— Туй то! — свърши приказката дѣдо Благой. — Твоята луничка, на дѣсното рамо, ти е дошла отъ Кося. Пъкъ бисера, дето ще ти се завѣди, е отъ Дончето. Обичала братчето си, Кося, и вижъ какво станало.

Монката се замисли:

— Ами, дѣдо, кжде сж сега Косю и Дончето?

Дѣдо Благой помилва Монката и отвърна:

— Кжде ли? Нѣма ги. Отишли при катеричката. Тамъ сж си и до сега. Тя ги повикала, да не се разчуе какъ сбъркала. А вижъ, че се разчуло.

Симеонъ Андреевъ

УМНИЯТЪ ОРАЧЪ

НАРОДНА ПРИКАЗКА

Единъ царь облѣкълъ прости дрехи, взелъ първия си царедворецъ, па тръгналъ да обикаля по градове и села. Искалъ самъ да узнае, какво става изъ царството му.

Царьтъ и царедворецьтъ вървѣли, вървѣли — минали край единъ орачъ. Спрѣли се. Царьтъ рекълъ:

— Добъръ день, господарю на земята!

Орачьтъ отговорилъ:

— Далъ Богъ добро, господарю на господаритѣ.

— Ами защо орешъ самъ? — попиталъ царьтъ.

Орачьтъ отвърналъ:

— Ехъ, какво да правя? Чуждъ късметъ отхранихъ.

— Какъ си съ далечнитѣ?

— Станаха ми близки.